

Златодоспехия божественъ Ахилесъ,
Алцибиадъ — що самъ на верния си пестъ
Отрязалъ опаштътъ — по него сонмъ богини
И богове, отъ върхъ олимските вършини,
И бозна още кой...

Настана тишина

Около него тамъ. Въвъ древни времена
Веднѣжъ залетялъ, се оратора забрави
И нямаше наетъ речъта си да остави.
Така на гняздото надъ някой кривъ куминъ,
Самотно щъркелъ бялъ, мѣсърски паладинъ,
Възправенъ — негли самъ на обмисълъ се рее
По гнили мочури, где мѣтний Нилъ се лее, —
И клѣвъ разчекналъ е и клепе и вешай,
Какво е тамо чулъ и видялъ самъ и знай!
Но никой му речъта не слуша неразбрана:
Че неговий езикъ въ полите на Балкана
Е непознатъ — и самъ за себе плещи той...

Така заплеснатъ самъ въвъ разговора свой,
Белина не съзре, самите му другари
Че го не слушаха отдавна вѣтъ, немари
За тъмните слова на стареца оббривъ,
Те бяха вслушани въвъ разговора живъ
Подветъ отвѣдъ — таме отъ другите събрани —
И живъ и подновенъ съсъ думи по-разбрани.
Тамъ бяха седнали по-младите на врѣстъ,
По-отборни мъже, извити окол'врѣстъ

Най-видния отъ тяхъ — векилъ Вълканъ Гошана:
Иванъ Костурката и Дейо Делибана,
Захарий Влайковъ, Ворчо, Дрина и Върбанъ (погледъ)

Урокъ VIII
Сократа е между М. и В.,
чужден на обичаите
— да се не каже, а да работи.
М. и В. в Римъ
(заедно с М.) в всички времена. Обичаите на М. и В.
свободно и въ всички времена. Обичаите на М. и В.
свободно и въ всички времена. Обичаите на М. и В.